

Mä näin sut ruokalassa. Olin nähnyt sut miljoona kertaa aikaisemminkin, vuosien ajan, joka päivä, tervehdittiin, vaihdettiin hyvätyhjämpäivää kuulumisia. Mutta nyt kiinnitin suhun ensimmäistä kertaa oikeasti huomiota. Sä kuljit tarjottimen kanssa, pysähdyit juttelemaan jonkun kanssa, kallistit päätä ja nauroit, siten kuin sä naurat, leveästi ja äänekkäästi. Sulla oli korkeat avosandaalit, pinkit kynnet, värikäs pitkä paita ja farkut, kukkakorvikset, sä olit kävelevä kesä. Sä jatkoit matkaa, huomasit mut, hymyilit ja nyökkäsit. Sun ryhdissä oli jotain mikä kiinnitti mun huomion, suoraa, varmaa, sä kannoit itsesi ilolla eteenpäin. Miksi sinä yhtäkkiä näytät noin kauniilta. Et sä ollut mun tyyppiä yhtään. Hyvä tyyppi, joo, mutta hieman liian äänekkäs, liian räväkkä, heitit liian rajua läppää ja nauroit liian raikuvasti. Kuljit vähän missä vaatteissa sattuu, välillä liian avonaisilla kaula-aukoilla, välillä sua ei erottanut nuhruisesta perusinsinööristä. Mutta sä olit fiksu. Persoona helvetin isolla P:llä. Sä aloit pyöriä mun ajatuksissa. Mulla alkoi olla vaikeuksia puhua sun kanssa. Mistä puhuisin. Olisinko puhumatta. Sä satuit usein yhtä aikaa keittiöön hakemaan kahvia, mutta en keksinyt mitään nokkelaa sanottavaa. Enkä muutakaan. Sä tervehdit aina, hymyilit aina, katsoit silmiin, eikä siihen voinut olla vastaamatta. Sanoisinko jotain. Miksi sanoisin. Sinähän vain hymyilit minulle. Senkö perusteella muuttaisin elämäni. Mä olin naimisissa. Sä olit naimisissa. Mä olin ihan tyytyväinen, ehkä jopa onnellinen. Mutta sä pyörit mun ajatuksissa. Entä jos koskettaisin, halaisin, miltä se tuntuisi. Entä jos suutelisin, etsisin ihoa paitasi alta. Olisitko halukas, lämmin minua vasten, saisinko sinut huutamaan nimeäni. Mä istuin takapihalla olusen kanssa, polttelin pikkusikaria. Teinit puuhailivat mitä lie yläkerrassa, vaimo oli jo mennyt nukkumaan. Seurasin katseella varjona häilähtävää kissaa, se metsästi jotain. Oli tyyni, lämmin loppukesän ilta. Kaikki oli hyvin. Ei olisi voinut olla paremmin. Olisi voinut olla eri tavalla. Haluanko pois tästä, haluanko repiä itseni irti, eri osoitteeseen, vieraisiin tuoksuihin toisella pihalla. Naiseen jota hädin tuskin tunnen. Oikeastiko haluan jotain tuntematonta, haluan pistää palasiksi kaiken mitä olen rakentanut. Sen perusteella että joku hymyilee kujeellisesti, heittää satunnaisen terävän läpän. En ollut edes nähnyt sua kesäjuhlien jälkeen. Jolloin en uskaltanut sanoa sinulle mitään. Eikä ollut edes tilaisuutta halata. Pummasin sinulta röökin, hymyilit, jaa, sun vuosirööki taas, kuittailit. Ei ollut tilaisuutta jutella sulle, en edes saanut sanottua, haluan lainata sua hetkeksi, kummankin vanhoja tuttuja kulki jatkuvana läpivirtana. Katosit vain jonnekin. Jossain vaiheessa annoin periksi ja lähdin haikeana kotiin. Sen jälkeen olin tykännyt sun muutamasta facestatuksesta. Ei muuta kontaktia. En keksinyt mitään nokkelaa kommentoitavaa. Toisin kuin sinä, joka heitit melkein jokaiseen mun harvaan päivitykseen jotain herjaa. Ensi viikolla näkisin sut taas. Takaisin tervehdyksiin, hymyihin, kevyisiin sanoihin. Eikä muuta. Halusinko minä mitään muuta. Kuinka paljon. Paljon. Menin kuitenkin vaimon viereen nukkumaan, vedin sen syliini, painoin pääni sen niskakuoppaan, se painautui unissaan lähemmäksi. Tuntui lämpimältä ja hyvältä. Ajatuksiin hiipi, miltä sinä tuntuisit ja tuoksuisit. Erilaiselta. Uudelta. Joltain mikä houkutteli ja kutsui. Tuli palaverista toisesta rakennuksesta kun näin sinut istumassa penkillä röökillä. Kauempaa näytit väsyneeltä ja surulliselta. Näit minut ja loihdit pienen hymyn. Istuin sun viereen, hieno päivä, sanoin. Myönsit, käänsit kasvosi mua kohti, ja aurinko valaisi sun kasvot, otti kipunan punaisista hiuksista, näytti miten huikean siniset silmät sinulla oli. Mä siirsin karanneen hiussuortuvan sun korvan taakse ja pyyhkäisin ohimennen sun poskea. Sä näytät tosi suloiselta tänään, mä sanoin, tajusin sanoneeni sen ääneen, tunsin miten puna levisi mun poskille ja nousin kiireesti. Helvetti, mä menin liian pitkälle. En uskaltanut katsoa taakseni. Pari päivää yritin leikkiä coolia, tervehdin sua ohimennen, en jäänyt juttelemaan. Keittiössä törmättiin, melkein kirjaimellisesti. Sä tipautit lusikkasi, kyykistytettiin yhtä aikaa sitä noukkimaan, käsi tarttui toiseen, katsottiin toisiamme hetki silmiin ja nyt punastuit sinä. Jokin dynamiikka oli

lopullisesti muuttunut. Mä rohkaistuinkin taas leikkimään tulella, jäämään pieniksi hetkiksi sun työpisteelle, heittämään pieniä kohteliaisuuksia, katsomaan sua silmiin vain aavistuksen verran liian pitkään. Ruuhkahississä painauduin kevyesti sinua vasten ja kuvittelin että vastasit kosketukseen. Unessa suutelin sinua, hätkähdin hereille ja pelkäsin että sanoin nimesi ääneen. Seuraavassa illanvietossa näin sut ulkona röökillä yksin, nyt, mun on mentävä sun seuraan. Sä nojasit kaiteeseen, toinen rööki jo tänä vuonna, naurahdit kun näit mut, ojensit jo askia otettavaksi. Nauroin sulle vastaukseksi, taas kerran kaikki sanat katosi päästä, kirosin hiljaa itsekseni. Ojensin askin sulle takaisin, sä otit sen hajamielisesti vastaan. Kuuntele, sä sanoit, viimeinkin kunnon musaa. En tunnistanut, biisi rullasi hyvin, mutta ei ollut tuttu. No helveti, Velvet Revolver, sä sanoit, en mä niiltä montaa biisiä tunne mut tää on helvetin kova. Nojasit kaiteeseen silmät puoliummessa, lauloit kertosaakeen mukana, lopetit, katsoit mua virnistäen, mä olen aika päissään, pari shottia niin laulan loppuillan. Me oltiin ulkona kahdestaan. Me ei oltais täällä kauaa kahdestaan. Nyt tai ei koskaan. Nyt. Tulin sun viereen, nojasin kaiteeseen, kestäköhän tämä, mä sanoin. Sä naurahdit, jos ei kestä niin sovitaan että se oli voima eikä paino mikä sen rikkoi. Hymyiltiin vähän aikaa toisillemme. Mitä sä sanoisit jos mä suutelin sinua, kysyin. Sä hymähdit, sehän selviää kokeilemalla. Laitoin käden sun harteille ja vedin sut kainaloon, kumpikaan ei enää hymyillyt. Heitin röökin pois. Mietin kysyäkö vielä vai toimia. Toimi. Laitoin käden sun poskelle, hyväilin peukalolla kevyesti sun huulia, sä suljit silmäsi, raotit huuliasi, ja mä suutelin sinua. Varovasti, tunnustellen, vain hetken, lopetin ja katsoin, teinkö oikein, piditkö siitä. Sä avasit silmäsi ja katsoit mua ja mä tiesin. Tätä sinä halusit. Tämä oli hyvä. Kiedoin kädet tiukemmin sun ympärille, vedin sut itseäni kiinni, ja suutelin, syvemmin, vaativammin. Ihan sama näkikö joku. Sinä olit siinä, minun, juuri nyt. Seisoisin omalla pihalla aamun sarastuksessa, talo näytti samalta kuin aina ennenkin. Puut ja pensaat oli entisellä paikallaan, auton päällä aamukaste. Eikä mulla ollut mitään hätää, mä olin ilmoittanut alibin, mä haisin sopivasti vanhalta viinalta, kaikki OK. Ei mitään epäilyttävää. Mä menisin nukkuvan vaimon viereen, mä vetäisin sen syliin kuin aina ennenkin, se valittaisi kuinka pahalta mä haisen. Mä nukkuisin iltapäivään, se vittuilisi mulle lempeästi pahasta olostasi, mä sanoisin vastaan jotain tavanomaista, joisin kahvit sen kanssa, mieltäisin mitä viikonloppuhommia pitäisi vältellä. Kaikki ennallaan. Kaikki toisin. Yrittäisin olla ajattelematta sinua. Ajattelin sinua koko ajan. Ensimmäisen kerran jälkeen. Se oli rujoa, kömpelöä ja hätäistä, mutta, voi luoja, uskomatonta. Mä saattelin sut, suutelin sut taksiin, menin odottamaan junaa. Mä tunsin vielä sut itseäni vasten, allani, tunsin sun suudelmat, tunsin sun ihon mun käsien alla, kuulin sun terävät hengenvedot, oman nimeni kuiskauksena. Istahdin portaille, vielä en halunnut mennä sisään, vielä halusin hetken pitää yllä välitilaa, jossa en ole avionrikkoja, pukki, petturi, sika. Jossa olen onnellinen, jossa maistan vielä toisen naisen, tunnen toisen kosketuksen. Jossa minun ei tarvitse ajatella etten saa tuntea näin, että minun pitää tyytyä siihen mitä on. Kissa ilmestyi jostain, jäi kiehnäämään jalkoihin. Nostin sen syliin siliteltäväksi, se kiersi itsensä keräksi ja kehräsi. Tämä oli mun elämää, hyvää elämää, ei mulla ollut tarvetta muuhun. Silti tunsin sun ihon mun käden alla, sun kädet mun niskassa, hiuksissa. Kaipasin sinua jo nyt. Hätistin kissan sylistä maahan, menin sen kanssa yhdessä sisään.